

19.

A Társaság

Gróf Teleki Ádámné.

Gaiduschek műterem felvétele.

Vörösréz-mosóüstök, pálinkafőző-üstök, vörösréz-főző-edények és azok tüzből való ónozása, Vermorel-rendszerű szőlőpermetezők, kénporzó gépek, rézgálic, raffia, rézkénpor a legolcsóbb gyári áron beszerezhető Szontágh Pál réz-árgyár, cégfőnök Terény Samu. Mindennemű levelezés alábbi címre kéretnek: Budapest IX., Üllői-ut 19.

Dr. LENDL ADOLF
utóda

Fába Rezső
Preparatoriuma
Budapest,
II., Donáti-utca 7. szám.

Telefon:
194.

Alapított 1848

Kleiner Lőrincz

Angol- és francia,
valamint valódi golf- és sport-
cipők készíttethetők.

Budapest, IV., Duna-utca 4.

Hirdetéseket csakis elő-
kelő cégektől vesz fel a
kiadóhivatal Budapest,
I., Horváth Miklós-ut 1,
I. emelet.

GÁL LAJOS

BUDAPEST, II., SZÉNA-TÉR 7.

TELEFON: 46-54.

Teljes felszerelés üveg- és porcellán-árakban. Külön-
legesség színes üveg, kávé és teás csészékben. Nagy
raktár képkeretekben.

KÖNYVUJDONSÁG!

A RÉGI VILÁG SZELLEMESSZÖNYVÉI

Irta: ifj. GONDA BÉLA.

MEGJELENT!

Báró Wlassics Tibor

MESÉL A LELKEM

című verseskötete.

Alapár 3000 kor.

Kapható a szerzőnél IV., Duna-utca 6.

A legolcsóbb és legnagyobb családi szórakozóhely
Alpesi falu az Angolparkban.

Este 1/29 órától éjjel 2 óráig az : ugusztusi nagy varietéműsor !

Parlagi Kornélia
és **Pintér Imre**
közkiánatra prolongálva.

Sreether
Charlie Chaplin imitátor.

Giagonda
klasszikus magyar táncaival.

Sidur
steptánc a tenyéren.

Georgette
ballett-táncosnő.

Skarli és Sekalli
excentrikusok.

Olly és Fred
a jelen táncosai.

Anita Stefani
táncművésznő.

Tarnay Loncezy
új műsorával.

Keszthelyi
táncos kómikus.

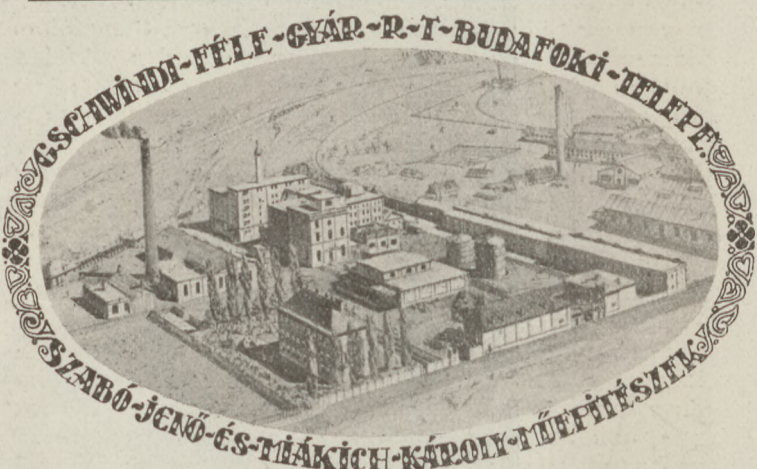
Rudi
akrobatikus táncok.

Bácskay Sándor
kómikus.
Stb. stb.

Két zenekar, jazzband. Blum Lajos karnagy. Minden igényeknek meg-
felelő elsőrendű **izletes magyar konyha**, kitűnő fajborok. Polgári árak.
Ünnep és vasárnap délutáni előadás.

Esőköpenyek és cipők

WESZELY ISTVÁN Budapest, IV., Váci-utca 9.

Mindennemű
nyomatványokat
a legizlésebb
kivitelben készít

Hirdetéseket csakis előkelő cégektől vesz fel

A TÁRSASÁG kiadóhivatala

Budapest, I., Horváth Miklós-ut 1. szám.

Telefon: József 110-88 és 58-58.

Szerkesztőség
és kiadóhivatal:
I. kerület, Horthy
Miklós-ut 1
Telefon:
I. sz. 110-88
II. sz. 58-58
Előfizetési ár
Negyedévre
80.000 korona

Alapította:
Dr. Dobay István
Felelős kiadó:
Miaich Károly
Egyes szám
ára: 6000 K

A Társaság

SZÉPIRODALMI ÉS TÁRSADALMI KÉPES HETILAP

Ligmond 924

Széchenyi Ferenc gróf és Almássy Mária grófnő esküvője: A fiatal pár és a násznép a pusztaszenttamási kastély parkjában. Kerpit műterem felvétele.

**SZŐRMEKABÁTOK,
RÓKÁK ÉS MUFFOK SZOLID ÁRBAN**

EVETOVICS szücs
Erzsébet-tér 8, I. emelet.

Autókiállítás

angol, francia, olasz és amerikai autógyárak legújabb modelljeiből. Autó Szalon Oktogon-tér. Telefon: 106-04.

A MARGITSZIGETEN.

Egy szép leány sétál velem,
Kezecskejéhez ér kezem,
És halkán súgom: szeretem.

Az égbolt kék; a nap ragyog,
Oly végtelen boldog vagyok,
Lelkemben zsongnak a dalok.

Szívem elméláz egy mesén:
Tán ő is szerelmes belém?
S félénk csókom piheg kezén.

Szívem szövi a szép mesét,
De ő, elhúzza a kezét
S félve emeli rám szemét.

S a szemek őszintén beszélnek.
Hogy szívében más álmok élnek
S üdőbb szerelmi lángok égnek.

A borút arcomon meglátja,
És jó barátját megsajnálja.
S szemét meghazudtolja szája:

»Ne legyen szomorú, barátom.
Én mindég örülök, ha látom.
És ha sokáig nem jön: várom.«

A kezem is megfogta csendbe'
És mutatta mintha szeretne,
De Istenem, hol járt a lelke?

Máshol, másnál. Óh én jól láttam,
És éreztem, hogy e szép nyárban
Valami nagy szomorúság van.

S az égboltot nem kének láttam,
De úszva, sötét őszi gyászban
Nyár közepén, őszöm megláttam.

VÉRTESSY GYULA.

A ZONGORÁD.

Holnap te elmégy. Könnyű szívvel,
Ahogyan szoktál. Vissza se nézel.
Gondtalanul, vidáman mégy el.

És üresség marad utánad.
Elhallgatnak a régi nóták,
Árván hagyod a zongorádat.

De ott, ahova most te elmégy,
Tudom új dalok kelnek szárnyra,
Te ott mulatsz majd és felejtesz.
Csak itthon marad minden árva.
Csak itthon marad olyan minden,
Minthogyha téged visszavárna.
Itthon én majd esténként sírva
Borulok rá a zongorádra.

RUZITSKA MÁRIA.

Apróságok.

Irta Endrődi Béla.

A füre lépni tilos.

A népszövetségi kölcsön magyarországi jegyzésének alkalmából művészi plakátok jelentek meg az utcán. A plakátokról rózsás gyermekarc mosolyog ránk: a magyar jövő, melyért minden áldozat csekélység. Valószínű, hogy a művészi propagandának kellő eredménye lesz, adja Isten, hogy a kemény szívek meglágyuljanak és gazdagok, szegények — módjukhoz mérten — egyaránt részt vegyenek a kölcsönben. Meg kell állapítani azonban, hogy a pesti utcákon gyermekarc ma leginkább csak ezeken a plakátokon mosolyog — itt is az alkotóművész jóvoltából — és hogy a magyar jövő letéteményese, a gyermek, csak papíron üde és szőke, a valóságban azonban szürke és mostoha sors sujtja Budapesten.

Nagyon szép ez a szivreható és hazafias szólam: »magyar jövő«, élnek is vele gyakran politikai szónoklatban, pénzügyi propagandában, választási beszámolókon. Bizonyos, hogy történik is valami itt a gyermek érdekében, hiszen a gyermekvédelem, a gyermeknyaralattási akció, a gyermek higiénája és a többi hivatott erőket és egyesületeket foglalkoztat. Azok a dolgok azonban, amik egészen természetesen lennének és önmaguktól értedődők, amik a gyermek életét és kedélyét a valóságban is rózsássá varázsolnák ebben a komor városban, azok — csodálatos módon — sehol sem találhatók fel nálunk, már pedig a »magyar jövő« nagyon is megsínyli éppen ezeket a hiányokat.

Hiányzik itt elsősorban is az az általános, beidegzett érzés a tömegeből, hogy mindig, mindenkor és mindenütt a legnagyobb ur: a gyermek. A nyugati nagyvárosok siető és a végletekig felfokozott forgalmában egészen természetes dolog, hogy a rendőr egy intésére megbénul a közlekedés, csak azért, hogy egy aranyászke kis baba veszély nélkül átsétálhasson az utca egyik oldaláról a másikra. Minden veszélyt tisztelegve háritanak el a gyermekkocsi utjából, a csecsemő a legnagyobb ur, a játékos apróságokat pedig imádják, védik és tisztelik mindenütt. Ő értük vannak a parkok, a fák, a pázsit, a vízmedencék, a pompás játszóterek és mindenütt minden szabad nekik épp azért, mert ők a legnagyobb urak. Nálunk éppen fordítva áll a dolog. Itt-ott van ugyan egy-két csenevész park a városban, de mindenütt ott a tiltó tábla, mi minden tilos a parkban és jó, ha a gyerekek részére valami szűk, piszkos, homokos területet kijelölnek valahol a parkban, ahol egy kicsit eljátszhatnak s azt hihetik, hogy szabadok. De ha a játszó-labda a pázsitra hull, elkobozza az ór, ha a kis gyerek boldog játszókedvvel felfut a pázsitra: büntetést mérnek rá és a kiszáradt szökőkut-medencéknek még csak a közelébe se lehet jutni, nemhogy papirhajócskákat lehetne usztatni bennük. Legfőképp ilyenkor nyáron érezzük kétszeresen ezeket a bajokat, érzik elsősorban azok a gyerekes családok, akiknek nincs módjukban hűvös hegyek mellé, távoli tengerek derült partjára vinni a csemetéket. A felnőtt

BRETT SAROLTA

női kalapkülönleges-
ségek terme. IV. ker.
Párisi-utca 2. szám.

Blaschek Conrad udvari szabó
IV., Váci-utca 25.

Házilag készült finom női fehérneműek.
Teljes menyasszonyi kelengyék
HEVES LAJOS cégnél Budapest IV. ker.,
 Bécsi-utca 8. szám.
Lenvásznak, lenbatisztok, lynchonok, chifonok,
percalinok, asztalterítékek csakis elsőrendű minőségben.

ember csak elnyaral valahogy Budapesten, illetőleg el tudja hitetni magával azt, hogy nyaral, a gyermeki fantázia azonban nem tud ilyen ravasz lenni. Nem tudja nyaralásnak és szórakozásnak elképzelni a tiltó táblák között való óvatos és ijedt játékot, szomorú és csodálkozó szemekkel nézi a vágató kocsikat, melyeket miatta nem állít meg senki, sőt még durva ostorszij csap le rá, ha ügyetlenül a közelükbe botorkál. A Margitszigetet is elvették tőle, mert az ma mindenkié inkább, mint a gyereké, a Hűvösvölgy, a Zugliget még az övé lehetne, de jó, ha sátoros ünnepen kijuthat oda. A villamoskocsikon egyszer egy buta rendelet még az ülőhelyet is meg akarta tagadni tőle, — ugyan ki törődik a magyar jövővel minálunk a gyakorlatban? Elméletben minden kitűnően megy, de aztán a szónoklatok után ki törődik azzal, hogy valóra is váljon az, amit forró hévvel mennydörgött szét a szószékről.

Lázadatok fel kis babák, kis gyerekek, fiúk és lányok, a nagyok önzése, feledékenysége és kemény szive ellen. Követeljetekek fákat és pázsitot és főképp sok szabadságot, boldog és vidám szabadságot a fák alatt és a pázsiton. A magyar jövő igazságot kell hogy követeljen az önző és szivtelen jelentől.

A régi lobogó.

Egy jóbarátom pompás motoros-yachtton járja a Dunát már évek óta s a napokban engem is meghívott egy kisebb kirándulásra. A hajó a Ritz előtt horgonyoz, karcsun és fehérén, innen siklott ki velünk a Duna közepére és egyenletes motorzugással röpitett bennünket felfelé a vizen. Elején, üvegfallal védve, állt a kormányos, lenn a hajótestben dolgozott a gépész, a kedves és izléselesen berendezett hajószalonban uzsonnához terítették, mi meg cigarettázva üldögéltünk a nyitott fedélzeten. A tarkapárnás kosárszékekben elnyújtózva némán néztem az égen kergetőző felhőket s egyszerre csak odatévedt a tekintetem az árbocfán lengő lobogóra. Kicsiny, tépett szegélyű, háromszög-formájú, keskeny lobogó pattogott odafenn a friss szélben, hadilobogó is, nem is, magyar lobogó is és mégsem az.

— Micsoda zászlóval jár a hajód? — kérdeztem a boldog tulajdonost.

— Ez még a régi lobogó, — válaszolta melan-
 kolikusan. — Akkor még az Adrián jártam vitorlás-
 yachttal és mint a polai Yacht-Klub tagjának, jogom
 volt ezt a lobogót felvonni a hajó-árbcra. Száztíz yacht
 járt ilyen lobogóval az Adrián, a kereskedelmi hajók
 előre köszöntek ennek a zászlónak, a Yacht-Klub elnöke
 Ferenc Ferdinánd volt és a klubtagok háboru esetén,
 kötelesek voltak hadiszolgálatra bevonulni a hajóikkal,
 úgy mint az automobilisták. Aztán jött a gyászos vég,
 elvesztettük a tengert, én eladtam a hajómat, — mit
 is kerestem volna tovább az Adrián? De a régi lobogót
 elhoztam magammal. S mikor itthon pár éve megépít-
 tettem az »Aurórát« az árbocára ezt huzattam fel, mikor
 vízrebocsátották. Hova lett a Yacht-Klub, hova lett a

Halvany Lili báróné.

Gaiduschek műterem felvétele.

tenger, — de a régi lobogó, lám, itt leng még ma is a Duna fölött.

Néztük a régi lobogót, amint ott szinesedett a szürke ég alatt, aztán néztük a Duna kedves, lankás két partját, a víz gyöngyszínű játékát és a ragyogó barázdát, ami tajtékos szegéllyel ott fodrosodott a hajó mögött. Karcsu csónakokkal találkoztunk, a partról sátrakban nyaraló indiánok integettek felénk, gyors repülőgép huzott el felettünk a levegőben — ilyenkor látja csak az ember, mennyi élet van a Dunán, a Duna mentén és a Duna fölött. Valahol Szentendre alatt aztán megfordult az »Aurora« és sebes vágatással rohanni kezdett a habok hátán hazafelé. Már erősen alkonyodott, a párás hegyek felől megindult a sötétség a Duna felé, a folyam árja és a pompás sebességű motor pedig szédületes tempóban röpitették a hajót. Fülünkre huztuk a sapkáinkat és hallgattunk.

Már az Alsó-Margitszigetnél jártunk, mikor az egyik matróz kibujt a fedélzetre, feltornászott a kabin tetejére és kibogozta az árbocfa egyik kötelét. Oda-néztem és láttam, a zászló kötelével bibelődik. A két barna matrózkéz egyszerre csak föllendült a magasba és a régi lobogó kezdett lassan lefelé kuszni az árbocfáról.

Ebben a pillanatban a barátom leemelte a sapkáját és rámnézett. Megértettem, én is levettem a sapkám és így maradtunk fődetlen fővel mindaddig, amíg a matróz szépen össze nem göngyöltte a keskeny lobogót, ami ideleenn még fakóbbnak és egyszerűbbnek

Kitűnő szabású **férfi-fehérneműt** készít hozott anyagból is
NEMETHY SZALON Apponyi-tér 4. sz.

„LUX“ DROGÉRIA kamarai szállító **Muzeum-körut 5**
 Eredeti kozmetikai különlegességek. • Telefon: József 103-21

látszott, mint a magasság verőfényében. Már egészen sötét volt, az árbocfa felső vége kusza, fekete betűket rajzolt az égre, amint a hajó futás közben himbálózott. Mit irhatott fel vajjon, talán a vigasztaló jövő aranybetűit? Egyikünk sem tudta elolvasni.

A madarak az okai mindennek.

A multkoriban néhány napig a Margitszigeten laktam. A Nagyszálloda legfelső emeletén kaptam egy sarokszobát, az ablakok a Dunára nyitak, lenn hőmpölygött a víz és zúgtak a fák és én órák hosszat hallgattam fenn, az ablakban egyedül a víz- és lombzugas melankolikus zenéjét.

Egyedül voltam, teljesen egyedül, kettesben a magánnyal. Ilyenkor az ember megjavul és meghatottan fogadkozik, hogy mindent másképp csinál ezentul. Ezt cselekedtem én is, sőt a nagy fogadkozás már az alsó szigeten megkezdődött, mikor lekanyarodtam a Margit-hidról az éj csöndjében alvó sétányra. Gyalog vándoroltam végig az egyenes uton a holdfénybe és víz-párába takarózott fák közt és azon gondolkodtam, milyen jó is lenne, ha az ember utja mindig ilyen gyönyörűen, simán vezetne tündéri tájakon keresztül és a holnap gondja nem járna örökösen a vándorlegény nyomában. Magsirattam azonkívül csöndesen egypár hibát, amit az utóbbi időben követtem el és terveket kezdtem szövögetni, csillogó, szép terveket, amelyeket roppant könnyen meg lehetne valósítani, csak oda kellene ülni az íróasztalhoz és szigoruan ott maradni akkor is, ha a játszópajtások bekiáltanak értem az ablakon. Erről a gyerekes hasonlatról a gyermekkor és az ifjuság jutottak eszembe, amelyek egymást kergetve elsiettek mellőlem és mindabból, ami volt, nem maradt egyéb valóság, mint egy bus és magányos ember, aki itt bandukol az alvó Margitszigeten és nem mervén bevallani, hogy az öregség felé visz az utja, még fiatalos terveket sző, amelyeket holnap elkezd megvalósítani.

Mire hazaértem a szobámba, egy olyan jóságos költő lépte át a küszöböt, hogy magam sem ismertem

Ifj. gróf Majláth Géza és felesége, Széchényi Anna grófnő.

Gaiduschek műterem felvétele.

KOLLARIT
BÖRLEMEZ

TELEFON: 12-54, 93-45.

legjobb tetőfedőanyag.
Fedési munkákat vállal:
Kollár Miklós és Breitter
Ujpest—Monfalcone.
Budapest, Bajza-utca 28.

magamra. Csodálkoztam, hogy a portás nem veszi észre a változást, felismer és nyugodtan adja át a szobakulcsot. Kikönyökölttem a nyitott ablakon és tovább folytatódott bennem a javulási precesszus. A hold égi sétájához a Duna és a parti fák furcsa és halk zenét szolgáltatottak, árnyak suhantak el a víz felett és valahol messze, lassu evezőcsapásokkal már elindulhatott a reggel, mert az ég alján reszketni kezdett valami bizonytalan derengés. Nem voltam álmos, nyitott szemekkel és tárt szívvel virrasztottam a csodálatosan szép juliusi éjszakában, mely lassan, szemérmesen kezdte meg a reggeli toilletet. Világos csikok surrantak a látóhatárról a csillagok felé és sorra oltogatták az égi lángokat, a hold is haloványabb lett a hosszú éji ut után és egy-egy nyugtalan madár már megrebbent a lombok közt. Jóságos meghatottsággal hallgattam azt a különös zajt, amit ezeknek az éves kis madaraknak az ébredése okoz. Először, mintha csak könnyű falevél perdülne a földre, úgy rebben meg félálomban a szárnyuk, aztán talán reggeli harmat kezdi csiklandozni a lecsukott szemüket s ezt panaszolják álmosan, bekétkedve egymásnak ezzel az egy kurta szóval:

— Pitty!

Később a »pitty«-ek megsokasodnak, innen is onnan is felhangzik egy-egy hangosabb csirrenés. Lehetséges azonkívül, hogy a madártársadalomban is vannak koránkelők, akiknek — mint minden koránkelőnek — fáj, ha mások alusznak. Tehát ébresztő nótát csattognak a lusták fülébe, amire azok eleinte szemrehányóan, majd vidáman válaszolnak. Aztán a könnyű dunai szél végigborzolja a fészkeket sorban, erre aztán már igazán illik mindenkinek felébrednie. És felhangzik a csattogó, ünnepi ének, a kezdődő nappal zengő nyitánya, óh, milyen gyönyörű, búbajos a madárdal,ilyent nem hall az ember a városban, milyen jó is volt egypár napra kiköltözködni a szigetre. És a jóságos költő ott áll az ébredő hajnalban, amely zeng, zenél az ablaka alatt az édes kis madarak jovoltából, még egyszer átreszket a szívéen mindaz, amit éjszaka elgondolt, kitervezett s azután, mert a munkás és becsületes életnek egyik főkélléke, hogy pihent testben pihent lélek lakozzék: a madárfüttyös hajnalban végre mégis rászántam magamat a lefekvésre.

— Pitty! Pitty! Csicsiriccs! — hangzott karban az ablakok alatt.

— Milyen édes, bolond kis kórus! — mondom szeliden és magamra huzom a takarót, de már a következő percben kezd sok lenni a sok pitty és csicsiriccs, sőt kezd nagyon sok lenni, tulságos sok, ejnye, de bosszantó egy zene, kilenc órakor benn kell lennem a nyomdában, de így . . .

— Pitty! Pitty! Csicsiriccs! — harsog most már majdnem elemi erővel odakünn.

Felugrom, becsukom az ablakokat, le a függönyökkel! Jóságos meghatottság, tervek, borongás, bűnbánat, munkakedv, — mind ottmaradt az elszállt éjszakában. A madárfüttyös napfényes reggel egy álmos, mérges embert talál a szigeten, tökéletlen, ideges embert, aki már semmit sem akar, semmit a világon, csak — aludni.

Nem tehetek róla, minden marad a régiben. A madarak az okai mindennek.

Budapesti szanatóriumok és gyógyintézetek:

Dr. Pajor Sanatorium Budapest VIII., Vas-utca 17.
Ideg-, belbetegek, üdülők gyógyhelye. Diétás kurák, vizkurák, Zander stb. bejárók részére is.
Sebészet, urológia, szülészeti, orthopédia.

Bőrgyógyítás és orvosi kozmetika
Dr. Justus kórházi főorvos intézete, Budapest, IV., Ferencz József-rakpart 26. Tel.: Józ. 56-76.
Rendelés 12-1-ig és 3-4-ig.

A Társaság

Tisztelettel kérjük azokat az előfizetőinket, akik a mostani előfizettségük megújításánál még a régi előfizetési árat küldték be, legyenek szivesek a régi és az új 80.000 koronás előfizetési ár közötti különbözetet pótlólag mielőbb beküldeni.

A Társaság kiadóhivatala
I., Horthy Miklós-ut 1, I.

*

Nyári kabaré. Péteri Ferencék leányfalusi villájában mult hét szombatján pompásan sikerült nyári kabaré volt, melynek főrendezője, sőt az előadott kabaréműsor nagyrészenek írója is a bájos házikisasszony, Péteri Mária volt. A nyári kabaréelőadáson a Leányfalun nyaraló társaság színe-java megjelent, valamint sok fővárosi vendég, akik elragadtatással tapsoltak a valóban igen tehetséges műkedvelők nagyszerű szereplésének. A műsor főszáma egy igen kedves operettbohózat volt, melynek szövegét Péteri Mária írta, zenéjét pedig Rieger Tibor szerezte, ki a télen komoly zeneszerzői sikert aratott a Blaha Lujza-Színházban színrekerült »A fekete huszár« című operettel. A kis operett főszerepeit Péteri Mária, Laehne Magda, Siklóssy György és Imre, Szász István és Péteri Béla játszották nagyszerűen összevágó együttesben. Az énekszámokat a zeneszerző kísérte zongorán. Az estélyt egyébként prologus vezette be, mely kedves humorral emlékeztetett meg a leányfalusi társaságról, volt azután szavalat, vidám jelenet, ének-szám és egyéb bohóság bőven. A »Tündérajáték« című jelenetben Mikecz Karola, Tormay Zsuzsika, Mikecz Jánoska, Tormay Tamás és Szarvas Béluska bájos gyermektündérek voltak. Karinthy egy pompás kabaréjelenetének előadásával Keményffy Tamás, Péteri Béla és a kis Szabady-fiú jeleskedtek. Végül Péteri Mária egy bájos dala került előadásra Rieger Tibor zenéjével, ezt a dalt – különösen a refrain – az egybegyűlt társaság még az este megtanulta és népszerűsítette. A refrain így hangzik:

Ne zavarjon senkit lampionok fénye:
Akad csöndes flört-zug a kertünk mélyébe.
Amde mire pirkad, oszlojtok széjjel
S feledve lesz reggel, mi történt az éjjel.

Hát bizony nem lett felejtve semmisem, olyan nagyszerűen érezte magát mindenki és különben sem lehetett reggel felejtani még, mert még reggel is ott táborozott a villában az egész vendégsereg, melynek sorában megjelentek: Nádossy Imre, Szász Béla és családja, Görgey István és felesége, Balogh Elemérné és leánya, Vámosy Zoltán, Pekár Imre és felesége, Mikecz Károly és felesége, Mészmer József és felesége, Tormay Béla és felesége, Kuncz Arisztid és felesége, Windisch Ödön és családja, Vancsó Gyuláné, Vancsó Béla és felesége, Csipkay János és felesége stb., stb.

Földváry Imre férfi divat és Jehéremü divattermei
IV. Kossuth Lajos-u. 18 és VIII. Rákóczi-ut 7
Angol női bluzok s férfi Jehéremü, mérték szerinti.

Cséry Lajos meghalt. Egy nagyon kedves, rokonszenves és érdekes öreg ur, a régi Magyarország egyik szeretett és tisztelt alakja tűnt el tegnap örökre a földi utakról. Lábujjhegyen távozott el, hogy az ittmaradt örömeit ne zavarja, mi azonban észrevesszük, hogy element és meg is siratjuk a távozását. Érdekes és különös magyar ember volt Cséry Lajos, a magyar ur hibáiban és erényeiben egyformán gazdag. Annak a generációnak szülötte volt, mely nagyszerű tehetségeit pusztán előítéletből szégyelte még, ő azonban tultette magát a kor divatján és össze tudta egyeztetni a vállalkozókedvet a gavallér-erényekkel. Ötletei voltak, melyek aranyat értek és Cséry Lajosban volt erő, tehetség és bátorság ahhoz, hogy ezeket az ötleteket aranyra is váltsa.

Pompás és ötletes várostakarítási vállalkozása a külföld előtt is szaktekintélyé emelte, viszont nagyuri könnyelműséggel és pazarlókedvvel mindig inkább kedvtelésnek tűntette fel sokszor értékes és komoly munkáját. Ez a titkolt s bár furcsán hangzik, tiszteletreméltó gőg teljesen egyéni volt nála és neki jól állt. Szerette a szépet, a jó életet, a finom és színes örömeiket. Itthon és a külföldön egyaránt nagyur volt, soha sem hangos, de mindig tekintélyes és előkelő. A legjobb családapa volt és gyermekei ambícióit a legnemesebb eszközökkel sarkalta. Az ország legszebb lányait nevelte fel gyöngéd szeretettel, büszke volt rájuk és kérkedett velük. Nemes magyar gondjai az ország sorsáért is aggódtak, utolsó röpirata sok életrevaló ideát szolgáltatott Csonkamagyarország talpraállításához. Rendkívül erős szervezete soká küzdött a betegséggel, mely utolsó éveiben gyötörte. Halála nagy családot és előkelő rokonságot borít gyászba. Pótolhatatlanul egyéni, feltétlenül magyar alak távozott vele az élők sorából és a barátok szeretete s a közönség kegyelete kísérte az örök küszöb elé.

Diszes ravatalát valósággal elborították a leggyönyörűbb rózsakoszorúk, a fekete lepellel bevont falakat a Cséry-cimer ékesítette. A gyászoló család tagjain kívül rendkívül előkelő közönség gyűlt egybe a gyászszertartáson. Többek közt megjelentek: Heinrich Ferenc, Khuen-Héderváry Sándor gróf, Prónay György báró, Pallavicini Alfons örgróf, Rudnyánszky Béla báró, Orosz György, Marsovszky Ivor, Papp Géza báró, Balázs Béla, Thaly Zsigmond, Perczel Miklós, Ullmann György báró, Hutiray Gyula, Szitányi Ferenc, Petzrik Jenő, Kulcsár József, Rákosi Endre, Endródi Béla, Dániel Tibor báró, Heinrich Antal stb. stb. A gyászszertartás után nagy tömeg kísérte el utolsó útjára a halottat, akinek friss hantját virággal borította el a kegyelet, barátai és tisztelői pedig még sokáig fogják őrizni emlékét.

*

Eljegyzés. Schreiner János ny. tábornok és neje, szül. Kropsch Irén leányát Renéet eljegyezte Dr. Dusárdy István ügyvéd Dusárdy István m. kir. kuriai bíró és neje szül. szendrői Kovách Etelka fia.

*

Esküvő. Nagyrákói és kelemenfalvai Rakovszky Endre és neje homrogdi Lichtenstein Malvine fia György augusztus 6-án tartotta esküvőjét gyulai Gaal Stefánival, gyulai Gaal István cs. és kir. kamarás és neje nagyjesezni báró Jeszenszky Ilma leányával.

Házasság. A következő családi értesítést kaptuk: széki Teleki János gróf és neje alsócsernátoni Damokos Ella örömmel tudatják leányuknak Teleki Ella grófnőnek muthnai és nagycsepcséni Dr. Vladár Ervin m. kir. követségi attachéval, muthnai és nagycsepcséni Vladár Ervin cs. és kir. kamarás és neje harasztkeréki Ferenczy Mária fiával f. évi augusztus hó 5-én Koltón leendő házassági egybekelését.

*

A Galamb-lövő Egylet diszvacsorája dr. Halassy olympiai bajnok tiszteletére. Az Országos Magyar Galamb-lövő Egylet augusztus hó 1.-én este 9 órakor ünnepélyes vacsora keretében ünnepelte az egylet olympiai bajnokságot nyert tagját dr. Halassy Gyulát.

Az Országos Testnevelési Tanács és a Magyar Országos Céllövő Szövetség nevében dr. Szelnár Aladár a szövetség alelnöke lendületes beszéddel méltatta az ünnepeltet, utána az olympiai bizottság nevében Lauber Rezső alelnök beszélt. A vacsorát a Sziget Club külön termében tartották.

*

Magyarország 1924. évi pisztoly-lövő bajnoksága. A királyi Magyar Automobil Club céllövő osztálya augusztus hó 24-én d. e. 9 órakor rendezte a Marcibányi-téri lövöldében a Magyar Országos Céllövő Szövetség megbízásából Magyarország 1924. évi pisztoly-lövő bajnokságát.

Nevezési határidő augusztus 23. Nevezési díj 5 aranykorona.

A bajnokság győztese a Királyi Magyar Automobil Club értékes tiszteletdíjat nyeri.

*

Győri regatta. A Magyar Evezős Szövetség folyó évi július hó 27-én vasárnap Győrött rendezett regatát, melynek, sajnos, az időjárás nem kedvezett. A rendezés sikere és kifogástalansága a győriek érdeme, elsősorban is a Győri Csónakázó Egylet vezetőségéé. A versenyzőkön kívül igen sok evezős rándult Győrbe, így az Evezős Szövetség részéről ott láttuk Perger Ferenc elnök társaságában Ábray Zoltán, Kutassy János, Leviczky Károlyt. Dacára a rossz esős időnek, igen nagy és előkelő közönség jelent meg a győri Dunaágbán lévő versenypályán. A verseny különben program szerint, nagy pontossággal folyt le. A versenyek befejeztével a Győri Csónakázó Egylet helyiségében gyűltek össze a versenyzők, ahol Ábray Zoltán szövetségi alelnök magasaróptü beszéd kíséretében osztotta szét az értékes díjakat. Este a Royal-szállóban fényesen sikerült bankett volt, mely a hajnali órákig tartotta együtt kitűnő hangulatban az evezősöket.

A versenyt palánkos négyevezős verseny nyitotta meg, melyben csak vidéki csapatok indulhattak. Első

a MOVE váci sportegylet Stahl, Bodonyi, Rasovszky, Göllner és Nagyból álló csapata lett, a Győri Tornaegylet előtt. A váciak szorgalmas munkájukért megérdemelt győzelmet arattak. A következő szám palánkos egyes verseny volt, melyben csak ujonc evezősök indulhattak. A győztes Kertész Zoltán (Nemzeti H. E.) lett, míg második Miskolczi Zoltán (Szegedi Cs. E.), harmadik Oláh Béla (FTC) lett. Az előversenyben Gombos (Pannónia) kiesett.

Nagy meglepetésül szolgált, hogy a szövetségi díjat, négyevezős versenyt, legjobb hajókkal a Szegedi Csónakázó Egylet szépen összedolgozott legénysége könnyen nyerte meg, második helyre a Győri Tornaegylet került, míg az utolsók a Pannónok lettek. A győztes hajóban Bertényi, Székely, Tóth K., Zámbo és Devich ültek. Az ujonc kettős párevezős versenyt a Győri Csónakázó Egylet Vörös-Martens csapata nyerte a Pannónia evezős klubbal szemben. Az egyes főversenyt Marosi Tibor, az esztergomi MOVE hajósegylet szép stílusban evező és még nagy reményekre jogosító fiatal tagja nyerte meg három hajóhosszal Pfilipp József s a régi versenyekről ismert Killer Maxi előtt. A dél-előtti előversenyben Martens kiesett. A másodosztályu nyolcevezős versenyben a Pannónok lettek győztesek a Győri Tornaegylettel szemben. A tornászok csapata széles kirándulójajában evezett és dacára ennek, csak két hosszal kapott ki a versenyhajóban ülő Pannónoktól. (K)

*

Váci regatta. A váci sportegylet 25 éves fennállásának megünneplésére a Magyar Evezős Szövetség folyó évi augusztus hó 3-án vasárnap délután országos amateur evezősversenyt rendezett. Nagyszámu helybeli közönség jelent meg a versenyeken, kiknek szórakoztatásáról katonazene és dalárda gondoskodott, amire nagy szükség is volt, mivel a verseny lehetetlen unalmas rendezésben folyt le. Kinos feltűnést keltett, hogy a szövetség teljesen magára hagyta a szegény váciakat. Ez a verseny is bebizonyította, hogy fiatal ambiciózus tagokkal kell felfrissíteni az evezős szövetséget. A váciak mindent elkövettek a verseny sikere érdekében, de ennek ellenére is a regatta teljes sötétségben ért véget. A pesti evezős egyletekből sok csapat rándult fel Vádra. Az első szám vándordíjas négyevezős verseny volt, melyet a Pannónia csapata nyerte meg két hajóhosszal az FTC előtt. Az ujonc evezősök egyes versenyét nagy küzdelem után fél hajóhosszal Miskolci (Szegedi Cs. E.) nyerte Bodonyival (Vác S. E.) szemben. Csákány (Vác S. E.) feladta a versenyt.

A Dr. Csányi László nyolcevezős emlékversenyt, mely a váci sportegylet fiatalon elhunyt elnöke emlékére alapított, row-overben a Váci S. E. csapata nyerte meg. A junior egyesben Marosi Tibor (Esztergomi H. E.) lett a győztes Martenssel (Győri Cs. E.) szemben. A jubileumi négyest a Szegedi Csónakázó egylet szimpatikus csapata nyerte meg. A Pestvármegye díját, palánkos négyevezős versenyt, a Győri Tornaegylet nyerte meg a Váci S. E.-vel szemben. Ötven méterre a cél előtt még a váciak vezettek, de a hármasuk hibája folytán (rákot fogott) a versenyt elvesztették. A szolnoki hölgyek gyönyörű szép időleges vándordíját véglegesen a Hungáristák nyolcása nyerte meg. Második a Győri Tornaegylet csapata lett. (K)

*

Európa evezős bajnokságát ez évben Zürichben a legnagyobb ünnepélyes keretek között augusztus hó 2-án tartották meg. Sajnos, az ideai bajnoki versenyek-

Abbazia Laurana

Hotel Quarnero
Hotel Regina (volt Stefánia)
Grand Hotel Lovrana

Teljes penzio (szoba, reggeli, öt fogásos lunch és diner)
40 lírától kezdve.

Felvilágosítások (vizum, hálókocsijegy, vasuti jegy és külföldi valuta beszerzés, valamint szobaelőjegyzés) a Magyar-Olasz Bank összes fiókjaiban és a Britannia-Szállóban.

ről hiányoztak a magyar színek képviselői, mivel minden pénzt a párisi olimpiai versenyek emésztettek fel. A versenyekkel kapcsolatosan a Nemzetközi Evezős Szövetség (FISA) tartotta meg kongresszusát, melyen a Magyar Evezős Szövetség részéről Ábray Zoltán és Leviczky Károly jelentek meg. Az 1925. évi európai evezős bajnokságokat Prágában fogják megrendezni és reméljük, hogy derék evezőseink itt fogják megmutatni nagyszerű tudásukat és kiváló képességüket, ahol majd nekünk ez mindennél többet jelent. A Magyar Evezős Szövetség már most mindent elkövet, hogy az 1926. évi bajnoki versenyek méltó keretek között Budapesten tartassanak meg.

*

A Hunnia Csónakázó Egylet legutóbb megtartott közgyűlése felkérte Albrecht Királyi Őfenségét tiszteletbeli tagul, melyet a Főherceg Ur elvállalt.

*

Berzéthey Lenke, aki úgy látszik Balatonföldváron nyaral, mert mindenről, ami ott történik, a legpontosabban értesül, ezen a héten a következő levelet küldte hozzánk:

Kedves Szerkesztő Úr!

Azt hiszem, ezen a héten elkéstem a levéllel, de nem csoda, mert annyi minden történt, amit meg kell írni, hogy egy kicsit soká tartott, amíg mindent pontosan összeállítottam. Tehát tartunk sorrendet: először is mult hét keddjén esti kirándulás volt külön hajóval Tihanyba és ez a kirándulás igazán nagyszerűen sikerült. Cigányt is vittünk és rengeteg pezsgőt, zsufolásig megtelt a hajó, reggelig táncoltunk, a pezsgő természetesen elfogyott és bánatukban a Balaton vizét itták aztán a fiatalok.

Volt aztán egy ugyancsak nagyszerűen sikerült gyermekbál, ahol négyest is táncoltak az apróságok, amit Rausch bácsi rendezett. Volt kacagás és öröm, mikor szétszötták a sok tréfás ajándéktárgyat: álarokokat, színes papírsapkákat, orrokat és most már a gyerektombolára készülődnek a kicsinyek, amit legközelebb rendeznek ugyancsak a »Pavillon« tánctermében. A Zichy-, Suppan- és Reimann-gyerekek, a helyes Nagy Babuci, két Zsuzsi: Rausch és Röck Zsuzsik, Münnich Cimi és László Ili a legédesebb gyerekek a világon, olyan népszerűségnek is örvendenek, hogy azt mindenki megirigyelheti tőlük.

Sok mindenre készülnek mostanában még a tombolán kívül. Lesz egy tréfás lovasmérkőzés, amit Petzrik Jenőné, gróf Gyürky Aladárné, Sturm Dénes és felesége, Münnich Aladár és felesége és Éber Málka rendeznek. Lesznek azonkívül délutáni táncos teák, már hozattak is tapeurt Pestről. No és lesz aztán István-bál, — no de ez nagyon messze van még, egyelőre inkább a galamblovókat várják. A vitorlásverseny viszont megvolt, az idő ugyan elromlott, de azért Kienast Ferenc győzelme gyönyörű volt. A hatalmas szélviharban sok vitorlás nem mert visszajönni Tihanyból, a bátrabbak azonban nekivágtak és a bátrak közé ezennel feljegyzem a Heinrich és a Harkányi fiuk neveit.

A teniszversenyt a rossz idő miatt egy napra félbeszakították s így az eredményről majd csak a jövő levelemben számolok be. Vasárnap kezdték a versenyt, a közönség a délutáni órákban olyan szép volt, akár egy elite-bálon. A mágnások közül Esterházy grófék, Inkey bárók, gróf Károlyi György a menyasszonyával, a népszerű fiatal Zichy gróf voltak jelen és megérkezett a kedves és rokonszenves Széchenyi Pál gróf is, akinek mindenki nagyon örült, mert nélküle hiányos a földvári nyár. Sok osztrák vendég is volt és nagyon

Jeu de Barre: Varga, Auerhammer és Bolgár.
Győztese Pardon istálló „Bill“, lovagolta Bolgár Géza.

komoly volt a mérkőzés, hiszen Göncz Lajos és Krencsey Mady is ott voltak. Az utóbbinak komoly panasza volt, hogy nem engedték a férfi párosversenyben játszani. Ullmann György báró, Takách Géza, Heinrich Tibor és Gábor gyönyörű játékot produkáltak, a hölgyek közül a Kultsár Klári—Nagy Dezsőné mérkőzése volt a legszebb. Tyűh de gyönyörű leány ez a Kultsár Klári, ő aztán igazán »a lány«, Eckhardt Tibor a megmondhatója, hogy mennyire el lehet tőle ragadtatva az ember. Éber Máli, Heinrich Annie és Kultsár Klári a legünnepeltebb három lány ma Földváron, ők nemcsak a táncnak, de minden sportnak leghivatottabb művelői. Ezt főképp Leitner Ferenc állapította meg, akit úgy lehuztak egy versenyfutásban a Strandon, hogy szegény Ferenc még ma is szégyelli magát. Ott voltak a teniszmérkőzésnél: Röck Béláné, Heinrichék, Palugyayék, Reymann Gyuláék, Wellisch Andorék, László Sándorné és Suppán Kornélné, Geecső Sándor és a felesége, Petzrik Jenőék Sipőcz főpolgármesterrel, Zerkovicz Béláék Benes Imrénével, Farkas Kata, a gyönyörű kis Tedesco Alice a nem kevésbé gyönyörű Palugyay Lisyvel, Belatiny Braun Marietta, Unger Tiborné, Ruttkay Gábor és felesége, a Görgeyek, Gömbös Gyula és a többi, és a többi. Nagy turaautók táboroztak a pálya körül, a Vécsey László sárga Minerváján nyolc perc alatt szaladtak át Siófokról Baumgarten Nándor és a felesége, Stein Rudolf, Endrődi Béla és Heinrich Antal. Este természetesen fényes bál volt, a kedves Dobránszky Béláék nyitották meg a bált a »Pavillonban«, mely immár a harmadik nevet viseli, tavaly »Kursalon« volt, tavaly előtt »Club«. Akárhogy is hívják: egyformán szép a parkettjén a tánc, ha Dobránszky Béláék táncolják. Reggel aztán hazamenet előtt még végigsétáltam a strandon, a viharos szél elült, rózsaszínű felhők uszkáltak az égen, talán most jön az igazi nyár! Az igazi nyár, amely a leggyönyörűbb a gyönyörű Földváron... A strand villasora előtt végigmenve eszembejutott, hogy milyen különös, milyen nagy különbség van az első és az utolsó villa közt a parti sorban. Két véglet ez a strandon, a strand egyik végén az utolsó villa minden áron eladó, a másik végén lévő villa nem kapható semmi árért sem. Ez a Lászlóék villája, Földvár legboldogabb villatulajdonosának a háza, ami ma a legszebb az egész Földváron.

Adjon az Isten szerkesztő urnak is egy ilyen villát. Lesz, ha vesz. Hive
Berzéthey Lenke.

Nyári encyklopédia.

A magyar fürdőhelyek nagyobb része kétségen kívül, sajnos, már századokkal ezelőtt elérte a kultura tetőfokát — ma már nyilván jelentkezik a hanyatlás kora: miért is félős, hogy gyors társadalmi intézkedések hijján egy-kettőre Aquincum sorsára jutnak; a régi dicsőségből nem marad más, mint a fürdő maga, egy düledező csárda, a hajdani vízvezetékot szolgáló gémeskut és néhány kőhalom.

Ez az oka annak, hogy főleg a Balaton északi partján fekvő falvak, melyek belügyminiszteri engedéllyel a »gyógyfürdő« nevét vették fel és ebbeli méltóságukat kurtaxa, gyógyfürdői részesedés és kabinüzemi közpótlék beszedésével, világposta, tombola és jótékonykorsági estélyek rendezésével igyekezzenek megalapozni, némi tekintetben a dekadencia ama fokára jutottak, hogy ma már nem vehetik fel, az árakat kivéve, a külföldi fürdőkkel a versenyt. (Ár tekintetében azonban az olimpiáson a bajnokságot játszva elnyerhetnék.)

Vagyis röviden: bármennyire is örül az agyoncsigázott pesti ember a nyaralásnak, a vakáció lejártával könnyű szívvvel nyul a vándorbothoz, bucsut int a természetet tovább élvező családjának és Budapestre érve megőrül a hetek óta nélkülözötteknek. Ilyenkor a már elfelejtett fogalmakat örömmel idézi a vonaton ismét lelki szemei elé, bár nem mind hoz tisztán csak örömet, némelyik bizony, valljuk be, a szív bubánatos mély hurjait is rezgésbe hozza.

Ez alkalommal nem választom szét, mint azt egy megfelelő német organizátortól elvárnám, a kellemest a kellemetlentől, hanem felsorolom a fogalmakat, mint azt magával hozza az élet maga az augusztus elején hazaérkezett szalmaözegegynek:

»Szemetes csengetés, — porolás, — vicéné, — vizicsap, — folyik vagy nem folyik, — házbérfizetés, ritkábban beszédés, — kávéház, — kenyeres talpas leány, — napilap, — hej babkává szürke habbal, — gőzfürdő, friseur, raseur, park-őr, — hordósőr, manucure, — uj villanyos relatio trükkös szakasszal, avagy szakaszos uj trükkökkel, — a Duna, — a korzó, — dunakorzó, — barátok, — barátnők, — ingruhák, — kis bokák, — marhahus tormával, — dinnye, kukorica, — Fedák Sári, — Tóth Ica, — clubfotell, aranykoronakulcs vitával, — jegeskáv, bridge kontrával, — Tómozi, vén diófa, — gastronomia, — éjszaka, Banda Marci, — Magyarai, — csillagok hullása, — népszerű astronomia, — merengés a tücskök karán, — valakinek a karján, — nyár derekán, — taxi, fizetés, csöngetés (házmesterék vagy alusznak, vagy nem hallják, avagy tán nem is akarják), — bucsucsók, kapupénz, lift.«

cs. Forgó István.

*

A legújabb szakácskönyv. Háztartási és Szakácskönyv. Írta Tóth Imréné. Budapest, Méhner Vilmos könyvkiadóhivatala. A napokban egy igen kitűnő és hasznos könyv jelent meg a magyar könyvpiacra, Tóth Imréné posthumus szakácskönyve, melynek nagy hasznát fogják venni különösen a középosztály polgári háztartásaiban. Ez a szakácskönyv a háboru utáni idők szakácskönyve, mikor mindenki lecsökkentett igényekkel ül le a fehér asztalhoz és a főzésben a takarékoság a jelszó az egész vonalon. A Tóth Imréné összegyűjtött

receptjei szerint takarékosággal és kisebb igényekkel is pompás, izletes ételek kerülhetnek az asztala, ép ezért nagy kelendőse lesz a könyvnek, mert a háziasszonyok részére igen értékes titkokat tartalmaz. Könyvét különben a menyasszonyoknak írta Tóth Imréné, akiknek egy végtelenül kedves és közvetlen hangú előszóban a következőket mondja:

Kedves menyasszonyok!

Talán furcsának tetszik, hogy előszómat hozzátok intézem, de lássátok, szép kis lányok, tapasztalatom szerint a jó, tiszta konyha, az izletes ételek csak megerősítik a szerelmet. Nem kell a főzés mesterségét olyan semmibe venni! Nem utolsó dolog jól főzni, jó konyhát tartani, nem bolondság jó ebédet, jó vacsorát készíteni az urunk számára. Ha az ebéd egyszerű is, de jól van elkészítve, csinosan feltálalva és hozzá izlésesen terítünk, bizony jól esik az a ház urának. Igaz hogy a mai világban a legegyszerűbb ételek is nagyon drágák, de éppen ezért kell jól elkészíteni őket.

Az én könyvemben nem találtok sok idegen nyelvű ételt — nincs rá szükség, mert hiszen, akinek olyan jó módja van, hogy ilyeneket egyék, annak pénze is van rá, hogy megszerezze őket egy jó szakácsné segítségével, aki nem szorul szakácskönyvre.

Ez a könyvecske háztartási utmutató, amelyben mindent megtalál a háziasszony, amire csak szüksége lehet. Nem mondom, vannak benne luxusdolgok is, vannak benne olyan leírások, amelyek a mai árak mellett kissé magasra rugnak, de hát Istenem, csak kerül a mindennapi szürke életbe néha egy-egy ünnepnap is, amikor valami jobbat, különösebbet szeretnénk asztalra adni. A jó ebéd, a jó vacsora mindig meghozza a kamatját. Ha mi otthon jól főzünk, rászoktatjuk urunkat a jó ételekre és ha a ház ura kissé megkésve, fáradtan tér haza, nem fogadjuk szemrehányással, hanem jókedvűen tálaljuk fel a jóízű ebédet, bizony nem fog az korcsnába vágyni, hanem megszokja, hogy az otthoni étel a legjobb ízű és ragaszkodni fog otthonához. Szép a poézis, de higgyétek el, szép menyasszonyok, kedves, fiatal menyecskék, jól jártok, ha megfogadjátok a tanácsomat. Szép a holdsugár, szépek a csillagok, elragadó a költői csendes alkonyat, — de jóllakva mindezt jobban élvezhetjük: jó vacsora után jobban ragyognak a csillagok és melegebben zeng a természet titokzatos muzsikája.

Induljon el utjára ez a könyvecske, jusson be minden olyan házba, ahol a családi élet még a régi hagyományok között mozog, ahol nem restellik az asszonykák ha a konyhában találják őket, amint az ebédet készítik, vagy felügyelnek, hazavárják férjüket, vagy gyerekeiket és már előre örvendenek, milyen jól fog esni a hazatérőknek az izletes étel, amelyet ők szeretettel tálalnak fel nekik. Ez igazán szebb dolog, mint a korzón sétálni, vagy tenniszlabdákat a fiatal emberek fejéhez vágdalni. A családért fáradni a legnagyobb boldogság.

Mint a költő mondja: egy boldog óra a családi körben többet ér, mint a hir örök szava.

Jó étvágyat, hosszú, hosszú boldogságot kíván nektek

Margit néni.

A szakácskönyv már kapható minden könyvkereskedésben!

*

Földes-féle Margit crème, puder, szappan, kölni viz, világhírű arc- és testápoló készítmények.

Modern Butorszalon, állandó nagy kiállítás, teljes lakberendezések.

Budapest, VIII., Üllői-ut 14 és Baross-utca 11. Cégtulajdonos Gáspár Nándor.

Történetek.

Irta Illy János.

A kövér lány.

Egy kövér lány jött felfelé az uton csöndes, bágyadt léptekkel. A kezében kékkötésű regény. Piros napernyője úgy uszott el a szikrázó napfényben, mint egy imbolygó, nagy piros gomba.

A festő fönt sétált a hegyen a barátjával és a szemhatárt nézte, amelyen apró, szürke felhők futottak be az ég tiszta azurjára, mint juhnyáj egy végtelen, kék mezőre.

A festő meglátta a kövér lányt, amint lassu léptekkel, kényelmesen jött fel az uton.

— Nézz oda! — karolt bele hirtelen a barátjába. — Látod azt a kövér lányt? Hát azt kellene nekem feleségül venni!

— No és elveszed? — kérdezte a barátja.

A festő hangos kacagásra fakad:

— Egyelőre nem! Majd ha egyszer nagyon megszorultam pénz dolgában! Akkor talán igen! Brrr!

— Kegyetlen vagy és igazságtalan! — szölt a festő barátja. — Mit tudod te, hogy szeret-e téged az a lány! Szentségtelen szájjal beleavatkozol a legszebb leányálmaiba.

A festő kacagva szakította félbe a barátját:

— Kövér, jól táplált leányálmaiba...

— És elfelejtetted, hogy ő is épen olyan nő, mint a többi! — folytatta a barátja. — Benne is megvan a női hiuság! Ő is megköveteli a maga jogát: A »válogatást«, a »férficsábítás« titkos asszonyi mesterségét az élettől!

— De mikor annyi nő van a világon és olyan kevés férfi! — fakadt hangos szóra a festő.

— És ha egyetlen férfi volna is, akkor sem engedné megalázni a legcsunyasabb nő sem a hiuságát! Ez az ő életük legnagyobb kincse! Ezt összeszorított ököllel, görcsös szorítással őrzik és nem egykönnyen engedik ki!...

— De ha nem kell nekem az a kis gömböc! — nyafogott a festő tréfás-kényeskedően.

— Az lehet! — folytatta a barátja. — De ő sem futna utánad, arról bizonyos lehetsz! És ha futna, verekedne is érted, úgy tenné, hogy te abból ugyan semmit sem vennél észre! Vakon zuhannál bele a hálójába, mint egy szédült kis bogár, amelyik a lámpánál megperzseli a szárnyát.

A kövér lány egy fordulónál észrevette őket. Mikor megpillantotta a festőt, még mélyebbre mártotta a fejét a regénybe. A festőt egy kissé bántotta ez a tettetés nemtörődömség. Összeszedte a szerszámait, az ecsetet, a vásznat és lefelé indult a barátjával a hegyről. Mikor odaértek a lányhoz, a festő megemelte a kalapját:

— Kezét csókolom! — köszönt meleg hangon a lánynak. — És közben arra gondolt, hátha még szükése lehet rá. Csinos kis házuk van a fő-utcán, nevető muskátlis ablakok, tiszta fehér csipkefüggönyök, csupa csöndes, nyugalmas polgári jólét. Vágyott ilyen asszony után, aki egy kissé ráncbaszedné az ő rendetlen, csavargó életét. Csak ne volna kövér! Brrr! Irtózott a kövér nőktől.

A lány megállt előttük. A kezét nyújtotta mosolyogva a festőnek. Az arcán pirosra izzadt ragyogás. A festő bemutatatta a barátját. Együtt indultak visszafelé hármában a hegyről le.

— Mit dolgozott? — érdeklődött a lány.

A festő előhuzta a friss, nedves vásznat, amelyen egy sziklán álló kis házikó körvonalai bontakoztak ki. Három napi szorgos munkája a festőnek. Büszkén lendítette a lány elé a képet.

— Tessék, ezt! Hogy tetszik?

A lány sokáig nézte a képet. Összehuzott pupillákkal, csöndes-komolyan. Most még csunyábbnak látta a festőt, mint az imént, mikor kényelmes-lustán felfelé kanyargott a hegyoldalon. A festő kezében már reszketni kezdett a kép. A hiusága, a művészi önérzete ott vonaglott most a kövér lány ajkán. Senkije sem volt ez a lány, semmibe sem vette eddig, de most, ez a csöndes, finom gunyt takaró mosoly az ajkán, amellyel a képére tapad, ez kihozza a sodrából és egyszerre meglapuló emberré törpésíti a festőt.

— No! Tetszik? — sürgeti ingerülten a lányt.

A kövér lány fölemeli nyugodt mosolyát a festőre:

— Nem!

— Nem? — taglózik le a festőre hidegen ez az egyetlen szócska.

— Hát aztán miért nem?

— Semmi eredetiség nincs benne! Lapos, dilettáns vonalak! Magától többet vártam volna! Annyi szépet hallottam már a tehetségéről, hogy égtem a vágytól, egyetlen képét láthatni! Mert, ugye, nem haragszik, de maga mint »festő« nagyon érdekelt engem! Elvégre a festő, a művész, a közönségé, az egész világé és így az enyém is.

Ujra ránézett a képre. A mosolya kis gunyos elbiggyedésbe fanyarodott:

— Ez nem az én izlésem!

— Pedig hát nagyon soknak tetszik ez a kép! — csattant föl a festő, — meg is fogják venni, mihelyt kész lesz, fogadok magával! — mondta gögösfítogatón.

— Lehet! — szölt csöndes mosollyal a lány. — De nekem mégsem tetszik!

Itt el is bucsuzott a festőtől, meg a barátjától. Elég volt neki ennyi.

A festő bosszankodott.

— Ostoba liba! Ért is ez a képekhez!

— Én nem értem, hogy mit mérgelődsz ennyit! — szölt hozzá nevetve a barátja. — Mit akarsz ettől a lánytól? Olyan fontos neked az ő véleménye a te képedről?

— Hazudott! — fakadt ki a festő. — Hazudott! Csunyan hazudott! Láttam rajta, hogy tetszett neki a kép! Csak nem akarja mutatni!

— Látod! — csapott le a szavára diadalmasan a barátja. — Ez az ő külön joga. Az, hogy ő is csak azt tartsa szépnek, ami neki tetszik!... Ezt te nem fogod elvenni tőle!...

— Nem? Hát majd meglátjuk! — fogadkozott a festő, de csak úgy magában, hogy a barátja meg ne hallja.

Pardon-istálló: Frivol, lov. Bolgár Géza h.-hadnagy, az internacionális vadász díjugratás győztese.

— Megérezte (oh, a nőknek ehhez külön finom érzékük van), hogy te játékot akarsz űzni női hiúságával! Szegényke védekezett, úgy, ahogy tudott! Belekarmolt legkényesebb elevededbe, a művészi önértedbe! Nem szabad ezért haragudni rá!...

A festő dörmögött valamit a foga között és nem felelt a barátjának.

Két nap mulva eladta a képet. Délután elloholt a barátjához.

— Te, gyerünk föl a hegyre! Gyönyörű idő van ma!

— Igen, és a kövér lány is ott lesz!

— Ugyan — vörösödött el a festő! Hát csak nem gondolod!...

— Dehogy! Én nem gondolok semmit! — szólt a barátja, de magában csendesen hozzáfűzte: Csak mindent tudok!...

A kövér lány csakugyan megint eljött fölfelé a hegyi uton. Most csak annyi változás volt rajta, hogy a regénye volt piroskötésű és a napernyője halványkék. Időközben ugyanis valahogy megtudta, hogy a festő kedvenc színe a halványkék.

Üdvözölték egymást és egy darabig szótlanul nézték a bucsuzó napot, amelyik úgy tűnt el a hegyek mögé, mint egy menekülő, csatátvesztett király, aki biborpalástjának szegélyét hagyja fönn a hegytetőn.

Megint hármában indultak le a hegyről.

— Mit szólsz hozzá! — lendült rá mohón a festő a mondanivalójára. — Megvették a képemet! Tíz milliót kaptam érte!

A lány ajkán megmozdult a rejtett kis guny mosoly, de most már mintha szelidebb és megbocsátóbb lett volna.

— Gratulálok, sok pénze lehet annak az urnak!

A festő nyelt egy keserűt, de már nem érzett olyan konok haragot a lány iránt.

Mikor elbucsuztak, egy röpke szorítással a kezébe zárta a kis puha, kövér ujjakat.

Otthon levetette magát a pamlagra és cigarettára gyujtott. A barátja leült melléje.

— Mit fogsz csinálni? — kérdezte csendesen, mint aki tudja, hogy a festő most erre a kérdésre vár.

— Elveszem feleségül a kövér lányt! — mondta tettetett, száraz nevetéssel, mint aki nagyon biztos a

Üditő veszélymentes soványítás szavalóssággal.
Dr. Reich-téle
Zander-gyógyintézet IV., Semmelweis-utca 2. (Lift). Telefon: József 4—12.

dolgában és lepergette a cigarettája megduzzadt hamu-fejét.

Mikor a karjában tartotta a festő az első menyasszonyi csók lázában remegő kövér lányt, az huncutkodó mosollyal nézett föl a vőlegényére!

— De azért az első képedre, amiért olyan nagyon haragudtál rám, most is csak azt mondom, hogy nem tetszett nekem!

A festő csókkal tapadt az ajkára, hogy elhallgattassa.

A csók után mámoros fény csillant föl a lány szemében:

— Azóta... azóta sokkal szebb dolgokat festtetél! Látod, ez a mai munkád, amit ma reggel fejeztél be, ez tetszik nekem valamennyi között a legjobban!

És most már alázatosan bujt a férfi mellére, mint egy védelmet kereső sebzett szárnyú kis veréb.

Az öreg kalap.

I.

Szomorú, fáradt porgyűrűivel, tehetetlen, multba tagyott bámulással lógott az éléskamra ajtaján az öreg kalap. A dühöskezű, dologramorgó mindenestül egypárszor lelőditotta napjában széles kezével, ilyenkor mindig haragosan csapta vissza helyére: Eh, mit lábatlankodik ez is... Mi a fenének tartogatják! Kihányom már egyszer a szemétre!...

Óh, az öreg kalap egykor jobb napokat látott. Milyen felcsillanó szemmel tette egykor a fejére a kis postatiszt a kalaposbolt hosszú tüköre előtt! Óh, hogy illegette akkor magát benne, hogy tetszelgett a tükör előtt! És a kalap, mintha megérezte volna, hogy a kis postatiszt a menyasszonyához igyekszik, hogy hiú, musztráló leányszemeknek akar tetszeni, — kackiás fiatalossággal bujt meg a szőke, bodros hajselymen... A tavaszi nap szikrázva kacagott az utcán, mint egy elevenszemű, rakoncátlan gyerek... és a kis postatiszt minden kirakatablakban őt nézte: Hogy viseli magát?... Óh, ha tudta volna akkor, hogy ilyen sötét, megtört lesz egykor a magány az éléskamra-ajtó fogasán!

Egy reggelen, mint a haldokló kihagyó szivverése, fáradt, öreges dobbanással egyszer megint megmozdult a kalap. Zűrzavaros perpatvar zuhogott odabenn a szobában, mint egy megáradt, gátat tépő folyó. A postatiszt a kalapját kereste:

— Mégis csak hallatlan, hogy ebben a házban minden elvész, amit az ember letesz!

Az asszony fehér szájjal, gyorsröptű mozdulattal mindenhová bekutatott, ahol csak sejtette a postatiszt kalapját! A gyerekek nevetve másztak az ágy alá. Nekik multság volt az egész perpatvar. Másrok ugyanis nem volt szabad az ágy alá bujniok. Most tehát a szülői parancs hevében fenékgig üritették az öröm poharát. A dologramorgó mindenestül is keresett. Az egész ház a postatiszt kalapját kereste. Csak ő állott ott a szoba közepén szipogó szájjal, mint egy uszító hadvezér:

— Hallatlan... hallatlan... most kalap nélkül mehetek a hivatalba!...

Az asszony kiment a konyhába. Az éléskamra előtt megtorpant. Megbocsátó mosollyal meredt rá az öreg kalap. Szelidre vált remegéssel leakasztotta és... befutott vele a szobába:

— Henrik fiam... most talán ez egyszer, jó lesz ez is! Délre előteremtjük a másikat!...

És mosolygott az asszony a feleség örök engesztelő mosolyával.

A postatiszt valamit morgott a foga mögül:

— No jó, keféltétek hát ki!...

És a kefe rég nem élvezett simogatása alatt bizsergve átömlött az öreg kalapon az élet melege, mint öreg ember szívéen a késői szerelem. A postatiszt a fejébe nyomta a kalapot. Nem... Nem olyan kackiásan, mint egykor vőlegénykorában... A szemére huzta, szégyenlősen pirulva. Odaállott vele a tükör elé. Fanyar szájjal bámulta magát... Óh hol volt már az a felcsillanó mosoly ott a kalaposbolt hosszú tüköre előtt!...

— Na jó alak vagyok, mondhatom... Mintha egész éjjel züllöttem volna!...

Dühösen legyintett, ahogy becsapta maga után az ajtót. Meg se csókolta a feleségét, se a gyerekeit.

Odakünn a postatiszt felgyűrte a télikabátja gallérját. A fal mellett ódalgott. Nem is mert az emberek szemébe nézni.

Kápolnay, a miniszteri titkár friss, kialudt szemekkel igyekezett az utca másik oldalán a hivatalába. Az utcán illatos, pihent, reggeli arcú nők suhantak tova. Kerettelen finom cvikkerjén át rájuk mosolygott a miniszteri titkár, szinte magába itta a nők könnyű járását, mint valami édes, pezsgő kis italt. Ilyenkor reggel még szerette az életet. Azt hitte, estig mindig így lesz. Napsugár, mosolygó női arc... de egy óra múlva már lenyelte tanácsosa első szekaturáját... és elfelejtette a napsugarat... a nőket, mindent!

Egyszerre meglátta a postatisztet az utca tulsó felén, meglapulva, osonva. Meghökken!... Nini! Ez az a kis postatiszt, aki a huszadik kerületi főnöki állásra pályázik! Igen, ő az! Már járt nálam! Igen... no, de hogy néz ki?... — Összehuzta a pupilláit az üveg mögött... — Igen, tisztán látta, hogy a kis postatiszt rákvörös arccal emeli meg kalapját, alóla az összeborzolt haj gunyosan röhög ki a reggeli napsütésbe... Ejnye! Megigazitotta szemén a cvikkert, hogy jobban lásson! Ejnye! Hm! Így csalódik az ember néha valakiben. Hiszen ez az ember lumpolt! Egy családapa! Egy postatiszt! Hm... és megrázta a fejét. Már a nőkre se volt kedve nézni.

Mikor beért a minisztériumba, elővette a postatiszt aktáját, melyre már rá volt írva az ő szép gyöngybetűivel a referátum: »Derék, szorgalmas, józan családapa, adósságai nincsenek; az összes pályázók között egyedül őt tartom érdemesnek a huszadik kerületi főnöki állás betöltésére...« Egy pillanatig még rámeredt az aktára, mint aki sehogyse érti a dolgot:

— Hm... pedig ez volt az egyetlen ember, akit eddigi praxisomban protekció nélkül akartam előléptetéshez juttatni!... Hm... az ember sohase hagyja cserben jól bevált elveit!

Sercegve szaladt keresztül a tollvonás a referátumon... a huszadik kerületi postafőnöki állás tehát továbbra is betöltetlen marad!...

II.

A kalaphistória lármája már rég lecsendesült a házban. Már egészen nyoma veszett. A gyerekek megint csak lopva bujhattak az ágy alá. Az öreg kalapot

megint belepte a porgyűrű, mint fáradt ránc valami petyhüdt arcon. A postatiszt komoran, szótlanul költötte el a vacsoráját. Azután lustán belevetette magát a karosszékre, beleakasztotta két hüvelykujját mellénye nyílásába és belefujt a levegőbe:

— Disznóság!... mégis csak disznóság! Mindig csak a protekció! Sohasem az érdem, a szorgalom!...

Az asszony, aki egy pár odavetett szóból annyit mindent megért, szelid remegéssel szólalt meg:

— A huszadik kerületi főnöki állás, ugy-e?

A legnagyobbik gyerek most hozta oda apjának a pipát és a dohányosdobozt.

A postatiszt, mintha csak a felesége szelid remegésére akart volna felelni, ráivallt a gyerekekre:

— Vidd innen, nem kell!... Nem muszáj mindig azt a bűdös bagót szívni!...

Ijedt magábaomlással osont el a gyerek. A pipát meg a dohányt bámulta, mintha abban keresné az apja haragját!...

Az asszony felkelt az asztaltól. Sóhajtott és kiment a dolga után a konyhába. Odakünn már bátrabb lett, hogy az ura nem látta. Valami dolga akadt az éléskamrában, Mikor kijött, haragos, gyors asszonykézzel csapta be maga mögött az ajtót:

— Az a nyomorult... protekció!

Hatalmasat döngött az éléskamra ajtaja, mintha puskát rántottak volna meg valahol, melynek golyója, ki tudja hova, merre száll? Csak annyi történt az ajtócsapás nyomán, hogy az öreg kalap fájdalmas koppánással hullott le a fogasról. Az asszony hirtelen-dühösen megfordult:

— Eh!... Eredj a pokolba! Ez a rongy itt is lábatlankodik folyton!...

III.

Másnap az utcaseprő kapta meg az öreg kalapot. Megnézte, megforgatta, bütykös parasztujjai között, feltette a fejére, belapította a tetejét, mint ahogy a cirkuszbohócok szokták és... nevetve rikoltott a szemetet kihordó minden cselédekre!...

Meinl Gyula
/ kakaó és
csokoládé

Dr. Knebel Miklós pápai kamarás, a magyar gyermeknyaralztatás hollandi delegátusa.

ÉS MÉGIS ENYÉM LESZEL.

*Bíboros ma a Tejút,
mint a Rózsa ajka,
hosszu út a hegyi út,
sok a kavics rajta.*

*Jaj, de magas az az ég,
ahová én tartok,
ott a folyók vize kék
s pirosak a partok.*

*Töviséken visz az út
és nem rózsaláncon,
ott az élet vize zúg
és a halál táncol.*

*Kormos szürke fellegek
sírnak fönn a szélbe,
mégis, mégis felmegyek,
rohanok az égbe.*

*Nem is kocsin, csak gyalog
futok én pihegve,
egy csillagot akarok
tűzni a szívemre.*

BRÓDY LÁSZLÓ.

VÉGRENDELET.

*Fekete ruhában ki a sírhalomhoz
Ne kíséren senki.*

*Nehéz az élővel élni, a halottat
Könnyű eltemetni...*

*Ne kísérennek ki, maradjanak otthon,
Magukat ne törjék!*

*Aki nem siratott addig, amig éltem,
Tartsa meg a könnyét...*

*Egy-két lélek lesz tán, aki meg is gyászol:
Az se kíséren ki...*

*Ki az élővel élt, annak ugysem elég
A sírnál temetni.....*

RAKOVSZKY MENYHÉRT.

MIKUSKA ANDRÁS

SZABÓ, SPORTRUHA-KÉSZITŐ, V., ERZSÉBET-TÉR 5.

Két elbeszélés.

Irta Papp Károly.

I.

A „Tedd-ide—tedd-oda“.

Őszi fényességben haldoklik Pókai Mátyásné. A naptól szinte villognak a szoba butorai, a legutolsó szék-lábnak is jut valami ezüstözés. Meg is bántja az ilyen ősz Pókainét, mert haldoklásának utolsó óráiban már csak, bár halkán, de szavaiban uraskodó mult élete nagy súlyával mondja oda férjének:

— Mátyás! Már ez a nap is bánt engöm. Fordítsa meg kend az ágyamat, halegyen fejtől az ablaknál. Békességgel akarok meghalni. — Nem hallja?

Hogyne hallaná ezt Pókai Mátyás; a vézna, a »Tedd-ide—tedd-oda«. De nem mozdul. Igen nagyon gyöngének látszik már a lélek ebben az asszonyban, aki egy egész életen át keserítette Mátyást. Tegnap még talán lehetett volna félni tőle. Akkor még nagyon meregette a szemét, persze Mátyás nem tudhatta, hogy az már nem neki szólt, hanem magának Mikófalvának, az ősznek, a világnak, amelyet Pókai Mátyásné tegnap még sehogysem akart kiengedni maga mellől a szobából. Tegnap... még rá is ripakodott Mátyásra, mikor az tettetett nagy elbusultában rátehenkedett az abroszos asztalra és szomoruan dűnnyögött.

— No csak ne busujj! — mondta neki az asszony, — mintha bizony meg akarnék halni!!? Eszömbé sincs. Eridnél inkább dógodra.

Föl is kelt tegnap még Pókai Mátyás és eközben még egy nagyot aggódott:

— Hiszen teszem már, — mondta, — csak aztán valami baja ne essék... Mer akkó inkább csak türjön engömet...

— Eri csak, — küldte az asszony, — hiszen, ha gyünni akarna a Halál, tüled bizo nem fog mögfutni. Eri csak. Aztán ne féjj. Usse gyün. Eri csak. Van dógod odakünn elég...

Akkor még kicsinyég tehetetlenül várt Mátyás. Kedve se volt a dologhoz, vagy talán a Halált akarta meglesni, akibe már tegnap erősen hitt, mint az asszony az életben — hát csak állt. De az asszony már huzódzott az ágyában, mikor újra szólt:

Eri, ha mondom. Persze, neköd már megint vóna okod a napot lesni... Mondtam már, ho' nem fogok meghalni... Eri!...

Most aztán Mátyás ki akarta próbálni a Halált. Vajjon benne van-e már az asszonyban, vagy csakugy kóvályog-e a szobában? Hát ezért nem mozdult még most se. Félt már, — de majd meglátja.

— Eccer csak ki köll tudódni, — gondolta, mikor már vézna, de inas, sokat túrt teste szivesen szaladt volna... No, a következő pillanatban megtudta, amit akart. Az asszony nagy, irdatlan teste iszonyu erőlködéssel hullámozott ki a vörös dunna alól. Fölült és a hangja már ki is csapott:

— Jujj, az a fene essék kigyelmedbe, — kiáltott rá régi módja szerint, — süket kend? Nem megmondtam, ho' semmi bajom? Vattalán ezt a kevés heverést is sajnállá tülem. Elöget dógoztam má maga helyett. Főkehetnék, — ravaszkodott az asszony, hatalmát féltve. — Má egy hete is, ho főkehettem vóna. Ha akartam vóna. Deha én nem akarok. Meg hónap se akarok. Ha má éppen annyira kíváncsi. Hallása legalább, mire megy nállam nékü. Hattudja meg, mér köll mögböcsülni az ilyen asszonyt.

És azzal már vissza is esett az asszony a dunnák közé és egész arca ugy kapkodott a levegőért, mint